

«Αποπαιδί να συνέπιπνε η λέξη να κάνει ένα μεγάλο ταξίδι, έτσι άφησε χωρίς προοπτική, ακολούθητας τη διαδωδή στιγμή».

Το παιδί έγινε έρωτος, ο έρωτας έγινε ημετέρας του ταξιδιού όλο και μεγαλύτερης Λατινική Αμερική, Ιαπωνία, Ηνωμένες Πολιτείες, Αφρική, Ευρώπη.

Τα μέρη που τον έλκουν παίζουν πρωταγωνιστικό ρόλο στα μυθολογισμένα και τα διηγημένα του: «Τρι-Λεγγυατίσμος» (1976), «Τρία φεγγάρια στην πλατεία» (1985), «Πλάτος δρόμος» (1987), «Ασολαίτες του Βορρά, Αρσοαίτες του Νότιου» (1989), «Κείμενο Πάθος» (1989).

Ο Τέος Ρόμπος κοιτάζει το Αιγαίο από το βιτάιο σπίτι του, στο χωριό της άκρας, στη Σύρο. Πινόταξ του, απαντάει στις ερωτήσεις εκοινώνε διαλα τον τι σπνγροφό του Χαρή, καθώς τέκονες γάτες μπλέκονται στα πόδια μας.

«ΖΩ ΑΚΟΚΠΙΚΟ»

EP: Έχετε τα φημν του ανθισκου ταξιδιού. Πώς και είστε εγκαταστημένος εδώ στη Σύρο; ΑΠ: Καταμην δεν είναι εγκαταστημένος. Αποδιδονται μες είμαι προσουρισ. Οπως προσουρισ αποδιδονται σε κάθε μέρος που με πάγειτε για να μείνω για κάποιο χρονικό διάστημα.

EP: Πιστεύετε ότι ο τόπος μας επηρεάζει; ΑΠ: Ο χώρος είναι κυριαρχος στα βιβλία μου. Οι προεξ καθορίζονται από το χώρο και ακολουθούν τη μορφή του τόπου. Και αυτό με οφείλει, σε κάθε νέο βιβλίο, α' ένα νέο τόπο.

EP: Θεωρείτε το γράφημα ένα μουσικό αγώνα; ΑΠ: Προσωπική μου επιλογή είναι η σχεδόν απόλυτη μονωσία όταν γράφω. Μετα νιώθω ότι μπορώ να ξεναγηρέθω με ανθρώπους.

EP: Μπορούμε να ποούμε

είναι ένα ταξίδι απογνοιασ;

ΑΠ: Με Βοήθεια να ομιλήσω την ψυχή μου. Βιβλία που ασκείται και μετατρέπεται συνείδηση. Γραφόντας γίνωμναι όλο και καλύτερος εσωτερικά. Και αυτό με οδηγεί στην αρχική μου αναζήτηση, της επικοινωνίας μου με τους άλλους.

EP: Το πρώτο είναι πράξη προσωπικής λήψης;

ΑΠ: Όταν εβγάλα το «Τρία φεγγάρια στην πλατεία», με παίρνανε υπερόνομο διαφορικά και διάφορες και μου ζητούσαν να βρωθώ, να γνηροποιήσω και κάποιο από αυτούς, να κάνουμε παρτοζες... Δεν έβρω αν τους Βοήθεια να Λετροβήθουνε τελικά...

EP: Έχετε από ταξίδι επικοινωνίας το συγγροφά, μπλοκ σηματοδοτεί στα η πορεία και την επιστροφή στον εαυτό του, στα όνειρα, τους πόθους, την παιδική ηλικία;

ΑΠ: Μεγάλωσα μετά τον ερφολλίο σε μια κοινωνία δομημένη

EP: Μη-

Ο συγγροφάς Τέος Ρόμπος, ταξιδευτής του λόγου και της ζωής, μιλάει καθαρά και σκληρά για τη σύγχρονη πραγματικότητα των ανθρώπων, έτσι όπως την παρατηρεί και την καταγράφει στα βιβλία του

πως είναι ελλειπτικό;

ΑΠ: Οχι, ι' ενδιφορουν οι διαπροσωπικές σχέσεις περισσότερο. Άλλωστε τα βιβλία μου κινολοφουρον σε πολύ μικρό αριθμό αντιπώτων και οι αναγνοητες που είτε με έφερον, είτε κάποια στιγμή τυχαίνει και γνηροποιήσει.

EP: Έχετε από ταξίδι επικοινωνίας το συγγροφά, μπλοκ σηματοδοτεί στα η πορεία και την επιστροφή στον εαυτό του, στα όνειρα, τους πόθους, την παιδική ηλικία;

ΑΠ: Μεγάλωσα μετά τον ερφολλίο σε μια κοινωνία δομημένη

τελειός αυταρχικά. Γύρω μου έβλεπα ανθρώπους με σπκωμένο το δαχτύλο να με αποβουλοκουνε και να με απελκονε, ενώ ήμουν η ψυχή που θύγαγε για ηερπητομα και έτσι ξεκίνησα για το μεγάλο ταξίδι. Οπως πρώτα με κινυαγε φηροαίσημα της παιδικής μου ηλικίας: μπλοκ πώδοι και ε νεκρπληροτες επηβήσει και κρημιά φορά όλο στα ερβανιστονα στα βιβλία μου.

«Ξεθνα στην αλπειά...»

EP: Οι γονεες σας ως εμπόδιο αν;

ΑΠ: Έβαπον στην απλεισία μέχρι δεκαεφί χρόνια, από τα δεκατρια μου παρτάθη στο σχολείο και ο πατέρας μου, που ήταν άνθρωπος με ανοιχτό μυαλό, με προετρεψε να φύγω από την Ελλάδα και να ταξιδερω στον κόσμο, να γνηροποιήμην και ανθρώπους.

EP: Τότε πώς φηναζόσασταν τη ζωή σας;

ΑΠ: Φεγονότις από μια χώρα που ήταν σαν μεγάλο στρατόπεδο και ζωής την ελευθέρπια στην ταξιδερω και αβήοιτητα του φοητμν στο Παρίσι...

EP: Τον φοητμν; Αφού δεν τελειώσατε το σχολείο...

ΑΠ: Πρέπει να σου πω ότι πλαστογροφουσα το αποδωμντρο του γνημοσιού και έκανα φιλολογοικές οποδοές στη Σύροβνη και οποδοβία κηνηρογροφά.

EP: Στα βιβλία σας διαβάζουμε

περιπέτειες που διαδραματίζονται σε πάλες χώρες, πειρώρες; Πώς κωρονον τοοο κληνδο μπηρα ως οαλλέες σας;

ΑΠ: Τα βιβλία μου είναι βιωματικά και πρηγμάτι η ζωή δεν κωρονε μέρα σε οελίδες. Μέσα από αυτές βγαινουν αποδοβή, μωροβή καταπονησον, ανάλαμν με το κωρο που διαβρομνίζετα η ιστορία. Στο «Κείμενο Πάθος», όπου οι ηροες κινυονται στο Βερολίνο, η μοιρα τους καθορίζεται από τις κοινωνικές συνθήκες και λιγοτέρα από το χώρο, ενώ στον «Πλάτος δρόμου», που διαδραματίζεται στην Κεντρική Αφρική, ο τόπος βίβει ελευθέρπια, η φηση καθορίζεται μιν ανθρώπινη μοιρα.

ΑΠ: Αφενός είναι ένας όμοιος που τον γνηροβίω καλά και οφερέτω αντιπώτη σε μια δεσφωμένη τάση πρηγμνών. Ο άνθρωπος που σπρφοκονοται επί γωητία, φησιονον στα όρια, εβγειροβινα και τοκωκιστονα. Η περιβροπονηση τους είναι επιλογή της ορμννμμένης κοινωνίας. Μέσα α'ι' αυτούς όμοιους, βλέπω α'ι' μοιρεν ν' ανοίξει μια χαραμάδα επικοινωνίας παρ' όλο το βίαιο παρεγκωνισμνιο τόπο.

EP: Παράλληλα θένε για η διαίτερα διάσταση στον έρωτα...

«Οι διαφορές του έρωτα»

ΑΠ: Είναι η βασική συγκίνηση από παιδί για μένα. Όμοιος του βλέπω με τα μάτια του ανθρώπου που έχει σφομωοεί το δικό του πολιτισμό και τον θεωρεί πρηγνν της σπρφέρας. Σε μας έχει τη μοιρη της αποκλειστοικής επικοινωνίας δύο η περιοροτερον ανθρώπων. Άλλα ζωής σε διάφορες χώρες έχω αντιλήφει διαφορές στον έρωτα. Στη μοιρα Αφρική δεν υπάρχει η μεθολογία του έρωτα, η ερωτική πρηγν εκπληροται ως μια ανάγκη, ανώμαη στις άλλες, χωρίς να έχει τη φόρη που έχει σε μας. Στην Ιαπωνία ο έρωτας είναι ετεροβήρης, οι γνηυαίτες είναι υποταγμενος στον άνδρα. Στο Ιολάν η θηλοκή πλεωρα του έρωτα είναι ανώματη.

EP: Έ' άλλα πλεωρα του σπνερροφά είναι ο σπλάτης;

ΑΠ: Είναι. Κάθε όνειρο έχει και ην ερφολοκή πλεωρα. Το πιο εωκωροίο όνειρο έχει και η σκονηία, τερατοβή σσην του. Καθεπν που μας οδηγεί που σπννρμνρπτε σ' α'ι' αυτό, μας παρσοβίρε στον τρωπό, στη σκονηία πλεωρα του εαυτοφ μας. Εκεί ζωνανυονον πρηγμνν που δεν τα έβρωμε. Ανακαλοβίμνε κωρες άγνωστες με αντέβλεγκη διάσταση.

EP: Αν και έχετε περπητοβή ζωή, δείχνετε ημεροξ. Η όρεση ή η ανωρία οδηγεί στην ηρεμία;

ΑΠ: Η απροβία οδηγεί στην ερπρωσο της ψυχής. Έκονες γνηροβία όλο τον κομωο, αποφωσια να ζωο σ' αυτόν τον τόπο που μου διαβόε ότι η θρηση οδηγεί στην αδανατία.

